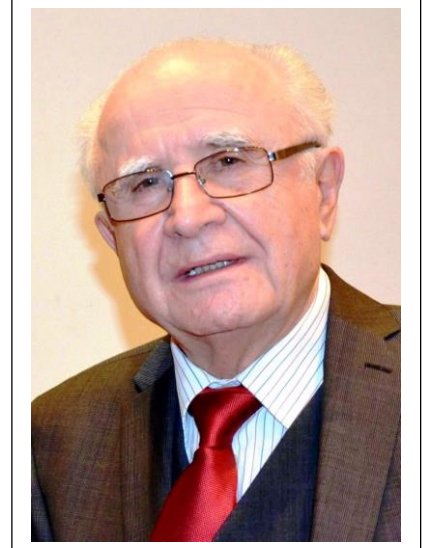

Energiadéliabok

Energiadéliabok - a zöld árnyalatai

Afrikai napenergiát kell hazánkba szállítani, kooperációra kellene lépni egy ritkán lakott és mélytengeri kikötővel rendelkező afrikai állammal (például Tunéziával vagy Namíbiával), és megépíteni a napenergiát cseppfolyós hidrogén formájában raktározhatóvá és szállíthatóvá tevő erőmű prototípusát – többek között ilyen víziók is körvonalazódnak a zöld égbolton. A látomások az atomenergia ellen gyártódnak, és mivel a téma bonyolult, sok laikust megtéveszthetnek. Járosi Mártonnak, az Energiapolitika 2000 Társulat elnökének tett föl kérdéseket a Présház Hírportál.

2017. augusztus 10.

Elnök úr, miért ne lehetne vonzó délibáb, hogy a paksi beruházás helyett olyan fejlesztési témákkal foglalkozzunk, amelyeket eddig még a legfejlettebb országok sem tudtak megoldani?

- Valóban vonzó látvány a délibáb, a „földiekkel játszó égi tünemény”, amely jól jellemzi a „méregzöldek” elvakult ideológiáját, ami világmegváltó pózban tetszelgő felelőtlenység. A délibáb is nagyon szép látvány, de nem tartós, gyorsan elmúlik. Ezzel szemben villanyra mielőbb és tartósan szükségünk van, illúziókkal nem lehet világítani. Paks kettő a hazai villanytermelés reálisan megvalósítható zászlóshajója, nem helyettesíthető. Az ún. zöldek, jóhiszemű esetben, a természet védelmét tájékozatlanságból leegyszerűsítik a megújuló energiák kizárólagos használatára. Már ezzel is megágyaznak, potenciális támogatóivá válnak a világot birtokba venni szándékozó globalitásnak. A mostani pazarló civilizáció energiaigénye megújulókkal nem elégíthető ki. Sajnos a környezetvédelem is prostituálódott, a globalizmus szolgálatába szegődött, s így vált politikai hadviselővé. A látszattal szemben nincsen „ingyen energia”, az energia nem újul meg; minden energiatermelés rombolja az ökoszisztémát, életfeltételeinket. Amivel szembe kellene nézni, az a fogyasztás csökkentése, amit a zöldek sem reklámoznak, s amiben a globalitás meg kimondottan ellenérdekelt.

- A világhálót járó vírusok sok kalamajkát okozhatnak – és okoznak is. Miből sejthetjük, hogy noha a kibertámadásoknak ma már minden intézmény ki van téve, az atomerőművek belső üzemeltetési rendszere megfelelően védett?

- Az [Internet](#) elterjedésével kialakult világhálózatban egyaránt összekapcsolódnak a magánhasználatú, az üzleti szféra gépei, valamint a hivatalok, az államhatalom gépei. Ezzel együtt megjelent a számítógép rendszerekbe történő [engedély nélküli behatolás](#) (computer trespass) is, ami a kiberbűnözés egyik formája. Sajnos az emberi gonoszság is egyre inkább modernizálódik, ma már elektronikus köntösben járják a romboló vírusok a világhálót. Az [Európa Tanács](#) által 2001-ben [Budapesten](#) elfogadott számítástechnikai bűnözésről szóló egyezmény, amelyhez az USA is csatlakozott, hivatott védeni a számítástechnikai rendszerek, hálózatok, adatok hozzáférhetőségének sérthetlenségét. Vagyis ma már nemzetközileg üldözik ezt a bűncselekményt. Sajnos mindazok a személyek és intézmények ki vannak téve a virtuális támadásnak, akik/amelyek használják a világhálót. Sok védelmi rendszert dolgoztak ki, és működtetnek, amelyeken a bűnözők keresik, és többször meg is találják a réseket. A világhálótól függetlenül működő, autonóm rendszerekbe azonban nem lehet a világhálón keresztül bejutni. Az atomerőművek működtetése ilyen autonóm irányítástechnikai rendszerekkel történik.

- A jelenlegi felhasználási ütemmel számolva az uránkészletek százötven évre elegendők lesznek. Ha ehhez hozzávesszük a tórium készleteket is, akkor nagyjából kétszer ennyi időtartammal számolhatunk. A használt üzemanyag újrafeldolgozásával és hasznosításával, másrészt a IV. generációs reaktorok technológiájának várható piaci bevezetésével napjaink uránalapú üzemanyag-életciklusa akár több ezer évre is kiterjeszthető lesz. Honnan tudhatjuk, hogy mindez nem a Hortobágy nyári kánikulájában látható, fejjel lefelé vibráló kép?

- A kérdésben említett adatok a szárazföldi készletekre vonatkoznak, hiszen ezek kitermelése gazdaságos napjainkban. Az urán készletek mennyiségét kétévente méri fel közösen a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség (NAÜ vagy IAEA) és az OECD Atomenergia Ügynöksége (OECD NEA) a tagországok jelentései alapján. Az eredményt az ún. Vörös Könyvben (Red Book) teszik közzé. A legnagyobb készletekkel Ausztrália, Kazahsztán, Kanada és Oroszország rendelkezik. Talán érdemes megjegyezni, hogy egyes kutatók szakmai értékelése és a teszt eredmények alapján a bolygónk vizeiben még kb. kétszer annyi urán kering felszín alatti áramlatokban oldott állapotban; sajnos ennek a készletnek a kinyerése ma még kezdetleges technológia; főként japán és amerikai kutatók foglalkoznak urán kivonással a mélytengeri áramlatokból, egyelőre köbméterenként mikrogramm mennyiségben. Most is hangsúlyozom, hogy az emberiség számára szükséges energiát – ha nem csökkenti a fogyasztását - évezredes távlatban, a mai tudásunk szerint, csak az atomenergia tudja biztosítani. Az ehhez szükséges „nyersanyag” rendelkezésre áll.